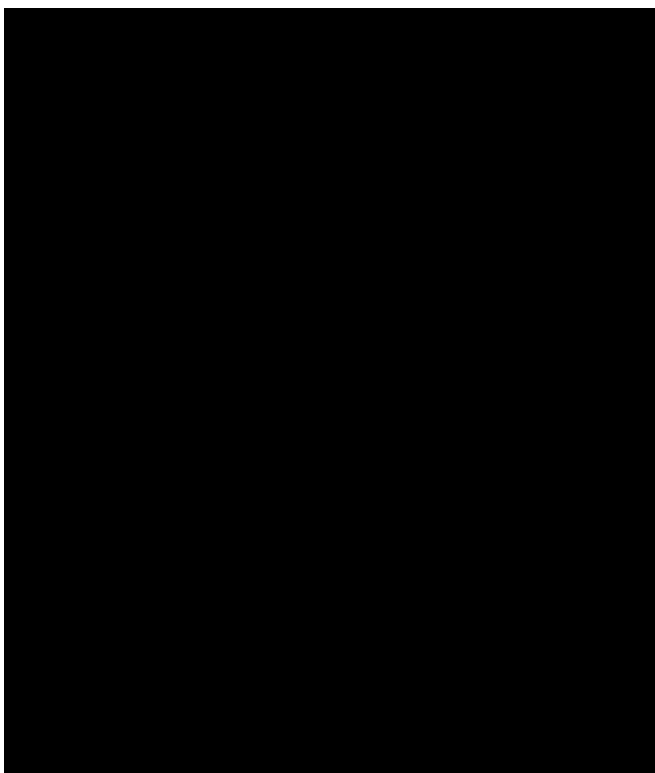

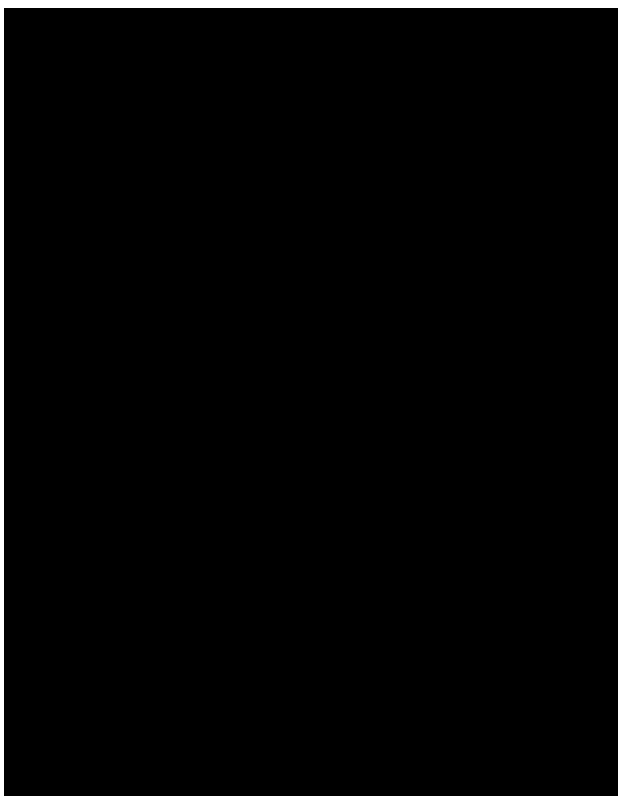
Marta Babić, *mezzosopran*
Ana Čehil, *klavir*

- R. Hahn** Quand je fus pris au pavillon
Si me vers avaient des ailes
D'une prison
Fetes galantes
- G. Rossini** La regata veneziana
Anzoleta avanti la regata
Anzoleta co passa la regata
Anzoleta dopo la regata
- X. Montsalvatge** Cinco Canciones Negras
Cuba dentro de un piano
Punto de Habanera
Chévere
Canción de cuna para dormir a un negrito
Canto negro
- J. Gotovac** Pjesme čeznuća
Mornarova ljuba
Žalba na zemlju
S dragim u svijet
- W. A. Mozart** Parto, parto
arija Sesta iz opere La Clemenza di Tito
- V. Bellini** Se Romeo t'uccise un figlio
arija Romea iz opere I Capuleti e i Montecchi
- G. Rossini** Una voce poco fa
arija Rosine iz opere Il Barbiere di Siviglia
- G. Donizetti** Per questa fiamma indomita
rija Giovanne Seymour iz opere Anna Bolena
- G. Meyerbeer** Nobles seigneurs, salut!
arija Urbaina iz opere Les Huguenot

Marta Babić diplomirala je solo pjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Mire Zidarić-Orešković. Nakon diplome usavršavala se na poslijediplomskom opernom studiju „Flanders Operastudio Vlaanderen“ u Belgiji te privatno kod cijenjenih pjevača i pedagoga Eve Blahove i Shermana Lova. Aktivno je sudjelovala na seminarima Marjane Lipovšek, Dunje Vejzović, Ann Muray, Loh Siew-Tuan, Roberta Whitea, Yvesa Barthelemyja te svjetski priznatog pijanista Grahama Johnsona i dirigenta Pietra Rizza. U inozemstvu je nastupila u Dublinu, gdje je održala koncert stare glazbe uz pratnju spineta,

a potom u sklopu projekata poslijediplomskog studija nastupa u Gentu, Antwerpenu i Rotterdamu. Dobitnica je druge nagrade na međunarodnom natjecanju mladih opernih pjevača „Pietro Mongini“ u Italiji. Dobitnica je nagrade Hrvatskog društva skladatelja za najbolje izvedeno djelo hrvatskog skladatelja na 39. tribini mladih glazbenih umjetnika „Darko Lukić“ za izvedbu skladbe „Versus“ Marka Ruždjaka. U Hrvatskoj se kao solistica na koncertnom podiju dosad predstavila na 35. Varaždinskim baroknim večerima u djelu Gloria A. Vivaldija; redovito kao gošća nastupa u ciklusima Cantus Ansambla u maloj dvorani Lisinski; u Requiemu W. A. Mozarta sa zborom i orkestrom Muzičke akademije u Zagrebu i dirigentom Aleksandrom Kalajdžićem u velikoj dvorani Lisinski pjevala je solističku dionicu alta za čiju je izvedbu cijeli projekt nagrađen Rektorovom nagradom. Na 24. muzičkom biennalu izvela je praizvedbu komorne opere „Eto vas“ Frana Đurovića. Na opernoj pozornici HNK Zagreb predstavila se u ulogama vilin konjica i kineske šalice u operi „Dijete i čarolija“ M. Ravela; u ulozi sestre Mathilde u operi „Razgovori Karmelićanki“, F. Poulenca; u ulozi Tisbe u operi „Pepeljuga“, G. Rossinija; u ulozi Mercedes u operi „Carmen“ G. Bizeta; u ulozi Princa Orlofskog u opereti „Šišmiš“ J. Straussa te u ulozi jedne od Blütenmädchen u operi „Parsifal“ R. Wagnera. U dječjem kazalištu Dubrava u Zagrebu tumačila je ulogu Ivice u operi „Ivica i Marica“ E. Humperdincka te ulogu Mačka u dječjoj predstavi „Mačak u čizmama“, adaptiranoj prema operi „Talijanka u Alžiru“ G. Rossinija. Pjevala je ulogu Dinah u operi „Trouble in Tahiti“ L. Bernsteina u kazalištu Schouwburg u Rotterdamu. Član je Hrvatskog društva glazbenih umjetnika od 2009. godine.

Ana Čehil (Zagreb, 1988.) redovna je studentica pete godine klavira u klasi red. prof. Ide Gamulin. Od početka školovanja sudjelovala je na svim javnim nastupima glazbene škole te zonskim i državnim natjecanjima. Tijekom školovanja osvajala je brojne nagrade od kojih se ističu: I. nagrada natjecanja Zlatko Grgošević (2000.), I. nagrada Državnog natjecanja glasovirskih dua (2001.), II. nagrada Državnog natjecanja (2003.) i I. nagrada Međunarodnog natjecanja u Italiji 14° Concorso Internazionale per Giovani Musicisti „Citta di Barletta“ (2004.). Na početku studija 2007. godine osvaja II. nagradu na Državnom natjecanju u Dubrovniku te kao predstavnica zagrebačke akademije klavirskog odjela pohađa seminar Internationale Sommerakademie Prag-Wien-Budapest u Reichenau. Samostalan recital održala je u palači Matice hrvatske u Zagrebu. Na Petom međunarodnom natjecanju mladih pijanista „Zlatko Grgošević“ (2008.) dobiva posebnu nagradu za najbolje plasiranog natjecatelja iz Hrvatske. Godine 2009. osvaja II. nagradu na Državnom natjecanju u Dubrovniku. Samostalan koncert u Pučkom otvorenom učilištu u Zaprešiću te recital u Domu oružanih snaga BIH na Danima Matice hrvatske u Sarajevu održala je 2010. godine. Nastupila je kao solist uz Simfonijski orkestar Muzičke akademije na koncertu Fin de siècle. Također je nastupila na završnom koncertu ciklusa Virtuoso koji je obilježio kraj Chopinove godine te na koncertu In memoriam Jurica Murai, u čast akademika i istaknutog pijanista Jurice Muraija koji je održan u Hrvatskom glazbenom zavodu. Primila je Dekanovu nagradu za ak. god. 2008./2009. Sudjeluje na svim smotrama i javnim koncertima klavirskog odjela Muzičke akademije i usavršava se na seminarima domaćih i inozemnih pedagoga.

Povijest glazbe vrvi umjetnicima čija je genijalnost uočena već u djetinjoj dobi. Francuski skladatelj, dirigent i cijenjeni glazbeni kritičar **Reynaldo Hahn (1874.-1947.)** jedan je od njih. Rođen je u Caracasu (Venezuela) u imućnoj obitelji. Otac, njemački Židov i uspješan poslovan čovjek, zbog loših političkih prilika u Venezueli odlučuje se s obitelji preseliti u Pariz. Kulturno okruženje Pariza u kojem je Reynaldo

rastao kao i temeljita izobrazba načinili su od njega vodećeg intelektualca svoga vremena. Kroničari ističu vrlo vrijednu osobinu koju je posjedovao - znao je pridobiti naklonost i pažnju bogatih i utjecajnih. Već s osam godina nastupa u salonu Napoleone nećakinje, a pariški konzervatorij upisuje s deset godina, što je nevjerojatan podvig uzimajući u obzir da vodstvo konzervatorija nije s naklonošću gledalo na strance niti na natprosječno talentiranu djecu. Na konzervatoriju je učio od same francuske skladateljske elite - Charlesa Gounoda, Julesa Masseneta i Camilla Saint-Säensa.

Godinu dana prije no što je u Parizu dovršeno velebno metalno zdanje, danas znamenitost i zaštitni znak Pariza - Eiffelov toranj, Hahn je napisao „Si mes vers avaiient des ailes“ prema literarnom predlošku, poemi Viktora Hugoa. Godine 1888. prvi je put skrenuo pažnju javnosti na svoj skladateljski dar, a bilo mu je svega trinaest godina. Idilu zajedničkog druženja i stvaranja brojnih europskih umjetnika s pariškom adresom prekinuo je nadolazeći Prvi svjetski rat. Zanimljive i nadahnjujuće rasprave o slikarstvu i literaturi, koje je Hahn često vodio sa svojim bliskim prijateljem Marcelom Prustom, zamijenio je uniformom i rovovima kada je kao dragovoljac pristupio francuskim trupama. Na fronti je napisao ciklus od pet pjesama na poeziju Roberta Louisa Stevensona a počinje i pisati operu prema Shakespeareovu Mletačkom trgovcu. Između dva rata posvetio se dirigiranju, posebice Mozartovih djela. U poslijeratnom Parizu organizirao je Mozartov festival a često je kao gost dirigent gostovao u Salzburgu. Period uoči Drugog svjetskog rata obilježen je naglašenim antisemitizmom pa ne čudi što su izvedbe Hahnovih djela bile zabranjivane. Zanimanje za njegovo stvaralaštvo počinje krajem 20. stoljeća. Iako najpoznatiji po vokalnoj lirici, autor je opera, baleta, ali i glazbe za violinu i klavir.

U razdoblju od 1810. do 1848. godine talijanskom bel canto operom dominirali su Rossini, Donizetti i Bellini. Ponovnom interesu glazbene javnosti za remek-djela ovih skladatelja pridonio je angažman proslavljene Marie Callas i Joana Sutherlanda koji su razdoblju nakon Drugog svjetskog rata na repertoare svojih koncerata stavljali arije iz opera spomenutih skladatelja. Zahtjevi koje arije stavljaju pred pjevače nisu mali. Ljestvicu su visoko podignuli još kastrati o čijim zapanjujućim glasovnim mogućnostima svjedoče brojne sačuvane anegdote. Biti operni skladatelj u razdoblju fenomenalnih pjevača čije su sposobnosti mogle udovoljiti i najzahtjevnije napisanim arijama činio se raj, ali samo naizgled. U paketu je najčešće išla i mušičava priroda pjevača, njihov egocentrizam i izostanak i najmanjeg poštovanja prema notnom tekstu. Izlazak na pozornicu koristili su za pokazivanje svoje uistinu briljantne pjevačke vještine, ali ono što su pjevali često nije bilo niti slično ariji koju je napisao skladatelj. Dodamo li tomu sklonost ogovaranju, intrigama i svakojakim ekscesima, dobit ćemo noćnu moru opernih skladatelja, ali i unosan biznis koji su neki znali prepoznati. Prva komercijalna operna kuća otvorena je već 1637. godine u Veneciji. Time je skinuta

aureola elitizma i posebnog prava na uživanje u glazbi koju su do tada imali samo imućni. Baš svatko tko je mogao platiti kartu mogao je ući u opernu kuću i biti dijelom operne čarolije. Pod krovom opernih kuća bilo je kruha ne samo za skladatelje, muzičare i pjevače već i za libretiste, scenografe, kostimografe, slikare, nosače i sve one koji su održavali ovaj složeni mehanizam u funkciji. No mehanizam je trebao i bistru glavu koja će sve voditi, pravilno usmjeravati - trebao je **Domenica Barbaja**, čovjeka koji je iznad svega volio novac i znao kako do njega doći. Započeo je kao vlasnik kavane u kojoj je služio fini napitak od kave, pjenastog vrhnja i čokolade u prahu danas poznate kao cappuccino. Zaradu je uvećao krijumčarenjem oružja u vrijeme Napoleonovih ratova a na posljetku je, kao već prilično imućan, preuzeo napuljski teatar. Želeći ga osuvremeniti i dobro zaraditi, angažirao je mlade skladatelje. Povijest će pokazati kako je Barbaja i na području opernoga stvaralaštva vukao dobre poteze. Do dolaska u službu Barbaje u napuljsku opernu kuću **Gioachino Rossini (1792.-1868.)** bio je već proslavljeni skladatelj brojnih uspješnih opera. Ugovor mu je dopuštao da nakon uprizorenja opere u Napulju putuje i u druge talijanske gradove gdje je promovirao svoje opere. Kako je Barbaja 1821. godine preuzeo Bečku opernu kuću, austrijska je javnost imala priliku čuti Bellinijeve opere. Odaziv publike i kritičara bio je i više nego pozitivan. Rossini je puno radio, skladao i zarađivao. Do svoje 37. godine napisao je 38 opera a potom je, ni do danas nije potpuno jasno zašto, posve odustao od pisanja istih. Postoje nagađanja da je odluci kumovala jako dobra zarada koja mu je omogućila vrlo lagodan život, zdravstvene teškoće ili mu je naprosto dajadio egzaltirani i kičasti operni svijet. Drugi dio života proveo je na relaciji Pariz-Bologna. Povremeno je skladao, ali operu više nikad. Među najpoznatijima koje su ga proslavile su: Bračni ugovor, Tancredi, La Ceñerentola, Mojsije u Egiptu, Vilim Tel i Seviljski brijač koju je napisao u samo petnaest dana. Zanimljivo kako je praizvedba opere Seviljski brijač 1816. godine u Rimu prošla loše. Osim nezainteresirane publike, izvedbu su pratile i nezgode na sceni i u orkestru. Ipak, neuspjela praizvedba nije mogla naškoditi skorom uspjehu opere koji traje i do danas.

Domenico Gaetano Maria Donizetti (1797.-1848.) prvu glazbenu poduku dobio je od njemačkog skladatelja Johanna Simona Mayra koji je u to vrijeme bio kapelnik i osnivač glazbene škole u Bergamu. Najpoznatiji je po operama, ali njegov opus čine: 18 gudačkih kvarteta (po mišljenjima muzikologa ne osobito kvalitetnih), 7 misa, solo pjesme, glazba za klavir te kantate i moteti. Već s prvom operom Zoräida di Granata zapeo je za uho Domenicu Barbaji koji ga je angažirao u svojim opernim kućama. U Italiji je bio jako dobro prihvaćen, a međunarodni uspjeh postiže operom Anna Bolena. Uz Annu Bolenu i Ljubavni napitak, svoje je mjesto na tronu opernih skladatelja potpuno osigurao.

I Donizetti je, kao i njegovi suvremenici, skladao brzo. Svoju posljednju operu Don Pasquale skladao je za svega deset dana.

Talijanski skladatelj **Vincenzo Salvatore Carmelo Francisco Bellini (1801.-1835.)** zauzima centralno mjesto među skladateljima bel canta upravo zbog prelijepih melodijskih linija u arijama. Još jedno čudo od djeteta, Bellini je odrastao na sunčanoj Siciliji okružen glazbenicima iz svoje obitelji. Prvi satovi klavira i glazbene teorije već s tri godine rezultirali su prvim skladbama koje je napisao sa šest godina. Siciliju napušta kao mladić i odlazi u raspjevani operni Napulj na daljnje školovanje. Već s prvim operama doživio je uspjeh, a s 26 godina bio je slavljen i obožavan - javnost je jedva čekala svaku novu operu iz njegova pera. Trijumf opera Norma, I puritani te I Capuleti e Montecchi prekinula je smrt uzrokovana tada čestom bolesti intelektualaca - tuberkulozom.

Španjolski skladatelj **Xavier Montsalvatge i Bassols (1912.-2002.)** započeo je kao violinist u rodnom Gironu. Studij violine odlučio je nastaviti u Barceloni kamo se doselio k djedu nakon očeve smrti. Tijekom studija pohađa teoretske predmete i otkriva da ga jako privlači skladanje. Odustavši od violinističke karijere, posvećuje se proučavanju harmonije i kontrapunkta. Da u izboru nije pogriješio, svjedoče brojne nagrade koje je primio za svoje skladbe. Najznačajniji međunarodni uspjeh doživio je ciklusom Cinco Canciones Negros u kojem je zamjetan veliki utjecaj ritmova i melodike Antilskog otočja. U domovini je bio zapažen s Tri impromptija za klavir kao pobjednik natjecanja „Concepción Rabell i Cibils“. Iste godine odlazi u Pariz slijedeći put brojnih španjolskih umjetnika koji su tamo našli dom bježeći pred strahotama španjolskog građanskog rata. U Parizu je uživao u djelima Satiea, Ravela, Milhauda, Poulanca i ostalih francuskih skladatelja čijem je skladateljskom stilu bio naklonjen. Kroz bogat Montselvatgeov opus moguće je pratiti stvaralačke faze kroz koje je prolazio, kao i skladateljske tehnike kojima se služio. Njemu ništa nije bilo strano: od ritmova Antila, politonalnosti do jazza. Pisao je djela za solo instrumente, različite komorne ansamble, opere i glazbu za balet. Cijeli je život bio vrlo aktivan, cijenjen i nagrađivan, a djela su mu izvodili proslavljeni solisti i dirigenti - Montserrat Cabellé, Barbara Hendrox, Narciso Yepes, Neville Marriner i drugi.

Jakov Gotovac (1895. - 1982.) školovao se u Splitu i Zagrebu, gdje je glazbu učio kod Antuna Dobronića i Josipa Hatzea. Karijeru je započeo organizirajući orkestralnu i zborsku sekciju filharmonijskog društva u Šibeniku. Djelovao je od 1923. do 1958. godine kao operni dirigent u Zagrebu. Kao skladatelj Gotovac je pripadnik nacionalnog glazbenog smjera te je za svoja vokalna djela često uzimao narodne tekstove. Isto tako, u njegovim orkestralnim djelima učestali su elementi glazbenog folklor. Među sadržajnim motivima Gotovčevih djela ističu se ljubavna lirika i humor. Gotovčeve su najuspjelije skladbe djelo za zbor Koleda, orkestralno Simfonijsko kolo i opera Ero s onoga svijeta. Gotovac je obogatio hrvatsku solo popijevku brojnim skladbama inspiriranim hrvatskim glazbenim folklorom.

Glazbena ostavština **Wolfganga Amadeusa Mozarta (1756.-1791.)** veličanstvena je u svakom segmentu i zauzima centralno mjesto ukupnog europskog glazbenog stvaralaštva. Köchelov popis broji više od 600 djela što je puno za vrlo kratak život velikog skladatelja. Skladbe su nastale za Mozartova boravka u rodnom Salzburgu, Beču, Parizu, Mannheimu, Milanu i na putovanjima po drugim europskim gradovima. Na popisu su opere, simfonije, koncerti za klavir, violinu i puhačke instrumente, klavirske sonate, komorna i crkvena djela te vokalna lirika. Osim što je bio genijalan autor, bio je i ponajbolji europski klavirist i dirigent. Imao je briljantnu memoriju, savršen sluh, besprijekornu motoriku i profinjenu muzikalnost. Njegov otac Leopold, i sam prilično dobar glazbenik, u sinovljevu je talentu uočio dobru priliku za promociju i zaradu. Mozart je imao šest godina kada ga je otac poveo na turneju po europskim koncertnim dvoranama i salonima uglednika.

Mozart je bio zvijezda svog vremena - čudo od djeteta a broj dokumentiranih anegdota koje potvrđuju čudesnost njegova dara je velik. Jednom je prilikom poznati deseteroglasni motet G. Allegria, čije je prepisivanje i razmnožavanje bilo strogo zabranjeno, zapisao bez greške nakon samo jednog slušanja. No odrastanje je promijenilo okolnosti i Mozart je morao razmišljati o redovnoj službi kako bi si osigurao egzistenciju. Nije više bio dijete, ali je još uvijek bio najbolji europski klavirist a valja napomenuti kako je u to vrijeme bilo puno izvrsnih klavirista. Svi glazbenici, bilo da su skladatelji, solisti ili orkestralni glazbenici, redovito su bili u službi crkve, dvora ili nekog bogatog velikodostojnika. Popis dužnosti redovito je bio opsežan a potpisani ugovor glazbenika je obvezivao na izvršenje sveg nabrojanog. Mozart je cijeli život težio za patronom koji ga neće gušiti ugovornim obvezama, ali je bilo jako teško pronaći službu s redovnim prihodima i velikodušnog patrona koji bi umjetniku dao potpunu slobodu stvaranja.

Morao je stoga isprva prihvatiti službu u salzburškoj nadbiskupiji gdje je upravo bio ustoličen novi nadbiskup - Hieronymus von Collaredo. Preuzevši službu, nadbiskup se potrudio uvesti niz promjena u kulturnom i crkvenom životu Salzburga ukinuvši mogućnosti javnog izvođenja skladbi svjetovnoga sadržaja, skraćujući trajanje mise upravo u njenu glazbenom dijelu i zalažući se za čistu instrumentalnu glazbu isključivo sakralnog sadržaja.

Nasreću, ugovor koji je Mozart sklopio s Collaredom nije zabranjivao Mozartu pisati sekularnu glazbu i izvoditi je izvan crkve, ali je nadbiskup ipak pokazivao veliko nezadovoljstvo Mozartovim angažmanom izvan crkve što je uzrokovalo zategnute odnose među njima. Dovoljno da Mozart bude stalno u potrazi za novom službom. Godine 1777. odlazi u Mannheim - rezidenciju kneza izbornika Karla Theodora, velikog ljubitelja umjetnosti, posebice glazbe. Upravo zahvaljujući njemu, Mannheim je imao orkestar sastavljen od najboljih glazbenika iz cijele Europe koji su pod vodstvom Johanna Stamitza (1717.-1757.) razvili vrlo nijansirane prijelaze među tada kontrastnim dinamikama te su profinjenost muziciranja i interpretaciju uveli u novu eru. Nikada nećemo znati kako bi mannheimski orkestar zvučao da je

Mozart imao priliku biti njegovim ravnateljem jer službu nije dobio. Razočaran odlazi u Pariz. Kratak boravak u Parizu obilježen je profesionalnim nezadovoljstvom i obiteljskom tragedijom. Nenadana majčina smrt duboko je potresla cijelu obitelj i narušila ionako poljuljane odnose s dominantnim i autoritativnim ocem. Napustivši Pariz, Mozart je vrlo kratak period proveo u Salzburgu nakon čega se nastanjuje u Beču odlučivši se za status „slobodnog umjetnika“ bez redovne službe. Prihode je ostvarivao od naklade svojih skladbi, solističkih koncerata, naknada za skladbe napisane po narudžbi i privatnih satova. Među njegovim učenicima bili su Ivan Nepomuk Hummel i Thomas Atwood koji je potaknuo veću distribuciju Mozartovih djela na Britanski otok. Posebno zapažen uspjeh Mozart je doživio svojim operama. Donijele su mu naklonost aristokracije i financijsku dobit. Nažalost, Mozart nije pazio na novac pa je kraj osamdesetih dočekao pritisnut velikom financijskom krizom, manjkom koncertnih angažmana i ozbiljnim zdravstvenim problemima. Umro je naglo, teško bolestan, nad svojim nedovršenim remek-djelom, *Requijemom*. Tužnu povijesnu činjenicu da je veliki Mozart pokopan u zajedničku grobnicu sa siromašnima ne možemo ispraviti. Možemo se samo u intimi svoga bića pokloniti besmrtnom skladatelju, uvijek iznova ganuti ljepotom njegove glazbene ostavštine.

Giacomo Mayerbeer (1791.-1864.), pravim imenom Jacob Liebmann Beer, odrastao je u bogatoj židovskoj obitelji u kojoj se osobito vodilo računa o temeljitom školovanju djece. Jacob se tako ubraja među najpoznatije i najuspješnije operne skladatelje, njegov brat Wilhelm Beer bio je znanstvenik i astronom, a drugi brat Michael Beer pjesnik i književnik. Mali je Jacob zarana krenuo na poduku klavira. Prvi zapaženi uspjeh ostvario je s deset godina svirajući Mozartov koncert u d molu pred oduševljenom berlinskom publikom. Dnevne novine i glazbeni časopisi predstavili su ga kao novu nadu europskog pijanizma. Jacoba je više od koncertnih podija privlačilo skladanje. Zato odlazi u Italiju kako bi čaroliju opere upoznao na njenu izvoru. Nije mu bilo teško uklopiti se u novu sredinu i steći nova poznanstva. Bio je široko obrazovan poliglot željan što prije iskusiti operni život talijanskih metropola. U Italiji je odlučio promijeniti ime u Giacomo i prezimenu dodati djedovo pa su ga suvremenici znali kao Giacomina Meyerbeera. Oduševljen lepršavošću i melodioznošću talijanskih opera, piše svoje prve radove. Opera *Il Crociato in Egitto* doživjela je velik uspjeh već na premijeri u Veneciji. Promovirajući nju i ostale opere, putuje u Pariz i London. Za boravka u Parizu napisao je vrlo uspješne opere *Robert le diable*, *Les Huguenots*, *Le prophète*, *L'Africaine* i dr.

Godine 1842. pruski kralj Fridrik Vilim IV. pozvao ga je u dvorsku službu ponudivši mu mjesto glavnoga dvorskog skladatelja. Službu je prihvatio i na dvoru proveo tri godine. Željan nemira opernoga života, vraća se u Pariz gdje stvara i djeluje do smrti.

Okosnicu radnje *Les Huguenots* čine vjerski rat između katolika i Huguenota u 15. stoljeću i ljubavna priča dvoje mladih iz suprotstavljenih tabora.